

*V Českém Těšíně
dne 20.1.2009*

Moje milá Olzo!

Jakpak se máš? Co dělají rybičky a vodníci? Asi si říkáš: „Co ten kluk chce? Kdo to vůbec je?“ Jmenuji se Vojta Škrabiš a žiji v roce 2009. Ty máš teď rok 1909, jsem tedy takový „posel z budoucnosti“. Nic po Tebě nechci, snad v Tobě hledám trpělivého posluchače při vzpomínání na uplynulých sto let. Nedávno mi o Tobě babička vyprávěla a já jsem si uvědomil, kolik se toho za posledních sto let změnilo.

Ty máš rok 1909, jen tak si bezstarostně plyneš a ani netušíš, co Tě v nejbližších letech čeká. Zrovna se plánuje zavedení tramvaje v Těšíně, měla by spojovat oba Tvé břehy. Všichni jsou si blízcí a šťastní. Ale náhle přišla špatná léta - první světová válka a s ní rozpad Rakouska-Uherska. Lidé si z Tebe udělali hranici. Místo abys je spojovala při koupání a rybaření, jsi teď hraniční čarou. Lidé se dál dohadují, každý by Tě chtěl pro sebe, neumí se dělit.

Přichází pár let rozkvětu, zase kolem sebe vidíš šťastné tváře. Netrvá to dlouho. Zase válka. Tato byla ještě krutější než ta první. Tolik obětí! Kudy jen tečeš, přitékají do Tebe slzy truchlících pro své blízké. Je to smutné století. Tak smutné, že dojalo i Tebe. Rozplakala ses, vylila ses z břehů.

Léta plynou, přichází nové tisíciletí. Teprve v něm si lidé uvědomí svou hloupost a zbavují Tě Tvé smutné povinnosti rozdělovat. Opět si vesele plyneš, jsi místem setkávání.

Nevyplašil jsem Tě svou předpovědí? Obracím se na Tebe, pamětnici, abys všechny události uchovala.

Tvůj Vojta Škrabiš